

دردسرهای پایان ناپذیر بارن تورس

در دورانی که لیورپول از روزهای بسیار بد 8-9 هفته نخست فصل جاری لیگ برتر فوتبال انگلیس فاصله گرفته و به ایامی خوب و بد و نوسان‌هایی مکرر پا گذاشته، جیمی کاراگر مدافع وسط پرسابقه این تیم اقدام به تمدید قراردادش با سرخ‌های آنفیلد کرده و تا ابتدای تابستان 2013 در این باشگاه ماندنی شده است.

سیستمی که جان هنری، مالک آمریکایی جدید لیورپول و بسیار فراتر از او روی هاجسون، مربی این فصل لیورپولی‌ها دایر کرده‌اند، نمی‌توان به درستی این کار را توصیف و ارزیابی کرد و مشخص نیست که این رویداد مثبت است یا منفی. از یک سو کاراگر 34 ساله شده و حفظ چنین بازیکنی تا 37 سالگی‌اش قطعاً نشانگر فاکتورهای آینده‌نگری و خوشفکری در تشکیلات یک باشگاه نیست. از جانب دیگر لیورپول در مقاطعی از فصل جاری به قدری بد کار کرده که حتی کاراگر نیز می‌تواند به این تیم خدماتی مفید را ولو در کوتاه‌مدت ارائه کند و مایه امیدواری نسبی آن باشد. کاراگر متولد منطقه بوتل در بندر لیورپول است و اولین بازی‌اش را در تیم اصلی باشگاه در سال 1997 به انجام رساند و با برگزاری فزون‌تر از 650 بازی رسمی برای لیورپول از آن تاریخ تاکنون صاحب ششمین رتبه در جدول انجام‌دهندگان بیشترین بازی‌ها برای تیم اول بندر لیورپول است. طی 13 سال اخیر، کاراگر برنده 10 جام قابل ذکر شده که 2 جام حذفی انگلیس، 2 جام اتحادیه این کشور، یک جام یوفا و فراتر از تمامی آنها یک جام قهرمانی باشگاه‌های اروپا در سال 2005 در صدر آنها قرار می‌گیرند. نایب‌قهرمانی همین رقابت‌ها در فصل 2007 هم در کارنامه دیرپاترین مدافع 2 دهه اخیر لیورپول خودنمایی می‌کند. با این وجود و به رغم این که لیورپول در یکی از مسابقات مهم اخیر لیگ انگلیس چلسی را برد به نظر می‌رسد که هاجسون و مردانش در این فصل روی خوش را لاقلاً برای درازمدت نخواهند دید. سرمربی سابق اینترمیلان و تیم ملی سوئیس که 64 ساله شده و آمدنش به آنفیلد را در سال‌های واپسین مربیگری‌اش مدیون رساندن تیم کوچک فولام به عنوان نایب قهرمانی در مسابقات فصل گذشته لیگ اروپا (جام یوفا سابق) است، مدعی است که حتی برخی رویدادهای ظاهراً جنبی و غیرمهم نیز بیشتر در جهت تضعیف روحی شاگردان وی در این فصل عمل کرده و استحکام لرزان موجود در آنفیلد را سست‌تر ساخته است. یکی از آنها به زعم این مربی، گرفته‌شدن مجدد بازوبند کاپیتانی تیم ملی انگلیس از استیون جرارد سرگروه قدرتی لیورپول در اوایل دور مقدماتی یورو 2012 در مهرماه بوده است. این رویداد که در آستانه دیدار انگلیسی‌ها با مونته‌نگرو (تیم زلاتکو کرانچار کروات) صورت پذیرفت به ادعای هاجسون، وضعیت روحی جرارد را که از شکست شدید انگلیس در جام جهانی امسال و همچنین شروع مشعشع لیورپول در فصل جاری مخدوش بود، تیره‌تر کرد و همسو با آن به کل لیورپولی‌ها هم دیدگاهی منفی‌تر نسبت به رویدادهای جاری بخشید و آنها را به این باور توأم با خرافه‌پرستی رساند که امسال، سال آنان نیست و باید تا پایان فصل با بدبختی بسازند. شاید هاجسون قصد دارد با عمده‌کردن مسائل جانبی ضعف‌های اصلی و فنی تیمش را پوشش بدهد اما حتی در واپسین روزهای پاییز امسال و در طلایع سال 2011 هم می‌توان صدای هاجسون را شنید که مدعی است اگر جرارد را آرام بگذارند و تورس و جوکول از مصدومیت‌های همیشگی خود رهایی یابند، لیورپول می‌تواند حتی مدعی جام‌های قهرمانی در همین فصل باشد. وی اخیراً به شبکه تلویزیونی اختصاصی باشگاه لیورپول گفته است: «خیلی دلم می‌خواست به کاپلو بگویم با تصمیم چندی پیش خود درخصوص تعیین مجدد کاپیتان تیم ملی انگلیس چه لطمه روحی تازه‌ای را به ما وارد کرد! این چه معنا می‌دهد که شما بازیکنی (فردیناند) را که مدت‌ها از میدان دور بوده به محض بازگشت از نو صاحب بازوبند کاپیتانی کنید؟>> اگر تورس نبود این حال توقف مجدد لیورپول مقابل ویگان در مسابقه 19 آبان لیگ برتر انگلیس که پایانی بر 3 برد متوالی این تیم بود، تأکید تازه‌ای بر این حقیقت به شمار آمد که مشکلات فنی لیورپول نه از گرفته‌شدن بازوبند کاپیتانی تیم ملی انگلیس از جرارد بلکه از کاستی‌های فنی این باشگاه و نقایص ساختارهای تاکتیکی طراحی شده توسط هاجسون برمی‌خیزد. خیلی‌ها به درستی معتقدند که حتی برد 2 بر صفر اخیر لیورپول در برابر چلسی بیش از آن که محصول چربش هوشیاری تاکتیکی هاجسون بر طراحی‌های استراتژیک کارلو آنچلوتی همتای ایتالیایی بوده باشد، نتیجه 2 جرعه چشمگیر انفرادی و تازه از فرناندو تورس بوده و اگر این اسپانیایی بلند قد و 27 ساله آن گل حرفه‌ای را در آنفیلد نمی‌زد، لیورپول آن بازی حیثیتی را هم نمی‌برد. با این حال روحیه خوش برخاسته از نتایج بهتر لیورپول در 20 روز اول آبان حتی تورس را نیز صاحب خوشبینی‌های تازه‌ای کرده است. در حالی که جوکول به سبب نمایش‌های یک در میانش و دیوید انگوگ به خاطر بازی ذاتاً متوسطش و درک کوئیت به علت مصدومیت‌های اخیرش نتوانسته‌اند باور درجه اول تورس و هاجسون در ایام سخت اخیر باشند و در غیاب خاویر ماسکرانوی کوچ‌کرده به بارسلونا لیورپول حتی در پست هافبک وسط هم برخلاف گذشته نزدیک (که ژابی آلونسو را هم داشت) می‌لرزد، تورس می‌گوید: «فکر نمی‌کنم کل فصل جاری برای ما از دست‌رفته باشد. اغلب نتایج اخیر ما حاکی از این است که اگر استمرار را ضمیمه کار خود و اشتباهات فردی خود را کم کنیم در پایان همین فصل می‌توانیم در تقسیم جام‌ها سهیم باشیم و پاداشی را برای خود برگزیم. بقیه بازی‌های رودرویی ما با سایر بزرگان لیگ شامل 2 تیم منچستری، آرسنال و تاتنهام و نتایج آنها می‌تواند ما را صاحب پایه‌ای قوی‌تر و قادر به صعودی بیشتر در جدول رده‌بندی لیگ کند. فکر می‌کنم مشکلات 3 ماهه آغازین فصل ما حل شده باشد.>> نگاه به لیگ اروپا شاید هم بهتر باشد تورس و یارانش لیگ اروپا را هدف بگیرند. جامی که آنها صعود خود را از گروه یازدهم آن قطعی کرده و در این راه بر استوا بخارست قهرمان سال 1986 اروپا و ناپولی فاتح جام یوفا

1989 پیشی جسته‌اند و فصل پیش نیز به نیمه‌نهایی آن رسیدند و در این مرحله هم فقط تسلیم اتلنتیکو مادریدی شدند که بعداً جام را تصاحب کرد. اگر این نیز بیشتر يك گمانه‌زنی و احتمال به نظر می‌رسد در این شکی نیست که در دسرهای آنفیلد به این زودی‌ها تمام نمی‌شود و دنیای متغیر و بی‌ثبات لیورپول ادامه دارد. آمدن جان هنری تاجر آمریکایی که باشگاه را از 2 مالک آمریکایی قبلی لیورپول - جورج جیلت و تام هیکس - تحویل گرفته، بیش از آن که لزوماً يك مسکن قوی و سریع برای دردهای لیورپول بوده باشد و آینده‌ای درخشان را نوید بدهد، فقط دور کردن 2 مدیر نامحبوب سابق باشگاه از مقابل چشم‌های هواداران ناراضی بوده است و نه حتی ذره‌ای بیش از آن. منبع: روزنامه Mirror